

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΜΑΤΗ

Εκτογραφία: Σάντρα Ελευθερίου

Οι περιπέτειες του
Ηλίου Θερμοκήπιου

ΒΙΒΛΙΟ
4
Ε.Θ.

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

**Οι περιπέτειες του Ήπιου Θερμοκήπιου 4
– Το σπαθί του στρατηλάτη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρήστος Δημόπουλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Σάντρα Ελευθερίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Χρήστος Δημόπουλος, 2018

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2665-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2666-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ο **ΧΡΗΣΤΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ** γεννήθηκε στην Αθήνα. Επί σειρά ετών, παρουσιάζει από την ΕΡΤ τη βραβευμένη παιδική εκπομπή ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ. Τα τελευταία χρόνια γράφει βιβλία για παιδιά.

Η **ΣΑΝΤΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ** ζει και εργάζεται στη Λάρνακα. Είναι παντρεμένη και έχει δύο κόρες.

Με την εικονογράφηση ασχολείται επαγγελματικά από το 2004. Σπούδασε Γραφικές Τέχνες στο Alexander College, ενώ είναι αυτοδίδακτη εικονογράφος.

Έχει λάβει τρεις φορές το Κρατικό Βραβείο Εικονογράφησης του Υπουργείου Παιδείας και Πολιτισμού Κύπρου και έχει βραβευτεί δύο φορές από το Πολιτιστικό Ίδρυμα Τραπεζής Κύπρου και τον Κυπριακό Σύνδεσμο Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου. Αντιπροσώπευσε την Κύπρο στην τιμητική λίστα της IBBY 2012.

Παράλληλα με την εικονογράφηση, ασχολείται με τη συγγραφή, όπου επίσης έχει διακριθεί.

Στη Θεοδώρα και την Αθηνά

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γορπιαίος μήνας του τέταρτου έτους
της 112ης Ολυμπιάδας
(Αύγουστος 329 π.Χ.)
Κυρούπολις, Σογδιανή

Νότια όχθη του ποταμού Ιαξάρτη

Κάτω απ' τον ήλιο, ο στρατός, δέκα χιλιάδες άνδρες, Μακεδόνες, Θράκες και Θεσσαλοί, Τριβαλλοί και Αγριάνες, Οδρύσες, Ιλλυριοί και Κρήτες, είχαν μαζευτεί στην πεδιάδα κι είχαν τα μάτια τους στραμμένα προς τη βασιλική σκηνή που είχε στηθεί στον λόφο αποβραδís, μετά τη μεγάλη μάχη και την ένδοξη νίκη.

Άλλη μια πόλη είχε γίνει δική τους. Τίποτα και κανείς δεν μπορούσε να τους σταματήσει, πέντε χρόνια τώρα, από τότε που πέρασαν τον Ελλήσποντο και πάτησαν στην Ασία. Στον Γρανικό, στην Ισσό, στα Γαυγάμηλα κι ως την Περσίδα Πύλη, οι νί-

κες διαδέχονταν η μια την άλλη. Οι Πέρσες παρέδιδαν τις πόλεις τους και δήλωναν υποταγή στον νέο βασιλιά. Μα χθες, η νικηφόρα μάχη ήταν σκληρή και οι απώλειες μεγάλες.

Εκείνο το μεσημέρι, οι άνδρες ήταν μουδιασμένοι. Τα νέα είχαν φτάσει ως τον τελευταίο στρατιώτη. Λέγαν πως ο βασιλιάς είχε πληγωθεί στον λαιμό και στο κεφάλι, κι η ανησυχία ήταν έντονη. Από παντού ακούγονταν ψίθυροι που πνίγονταν κάτω από την κλαγγή των όπλων. Σπαθιά χτυπούσαν σε ασπίδες, λόγχες σε κράνη και, σαν να μην έφτανε αυτό, ήταν και τα ζωντανά που έκαναν τον δικό τους σαματά. Άλογα, γάιδαροι, καμήλες, κασίκες, βόδια, σκυλιά και κότες, καθένα στη δική του γλώσσα, διαμαρτύρονταν για την ανυπόφορη ζέστη και τη μεγάλη κούραση.

Ξάφνου, την είσοδο της σκηνής άνοιξαν διάπλατα δυο άνδρες της φρουράς. Οι σάλπιγγες ήχησαν θριαμβευτικά κι από μέσα πρόβαλε μεγαλοπρεπής ο βασιλιάς. Πέρα από έναν επίδεσμο γύρω απ' τον λαβωμένο του λαιμό, τίποτα δε μαρτυρούσε πως ήταν πληγωμένος. Προχώρησε στητός, ακλόνητος, με το κεφάλι ψηλά και με περήφανο βλέμμα, τα ξανθά του μαλλιά ν' ανεμίζουν στον λίβα, κρατώντας το

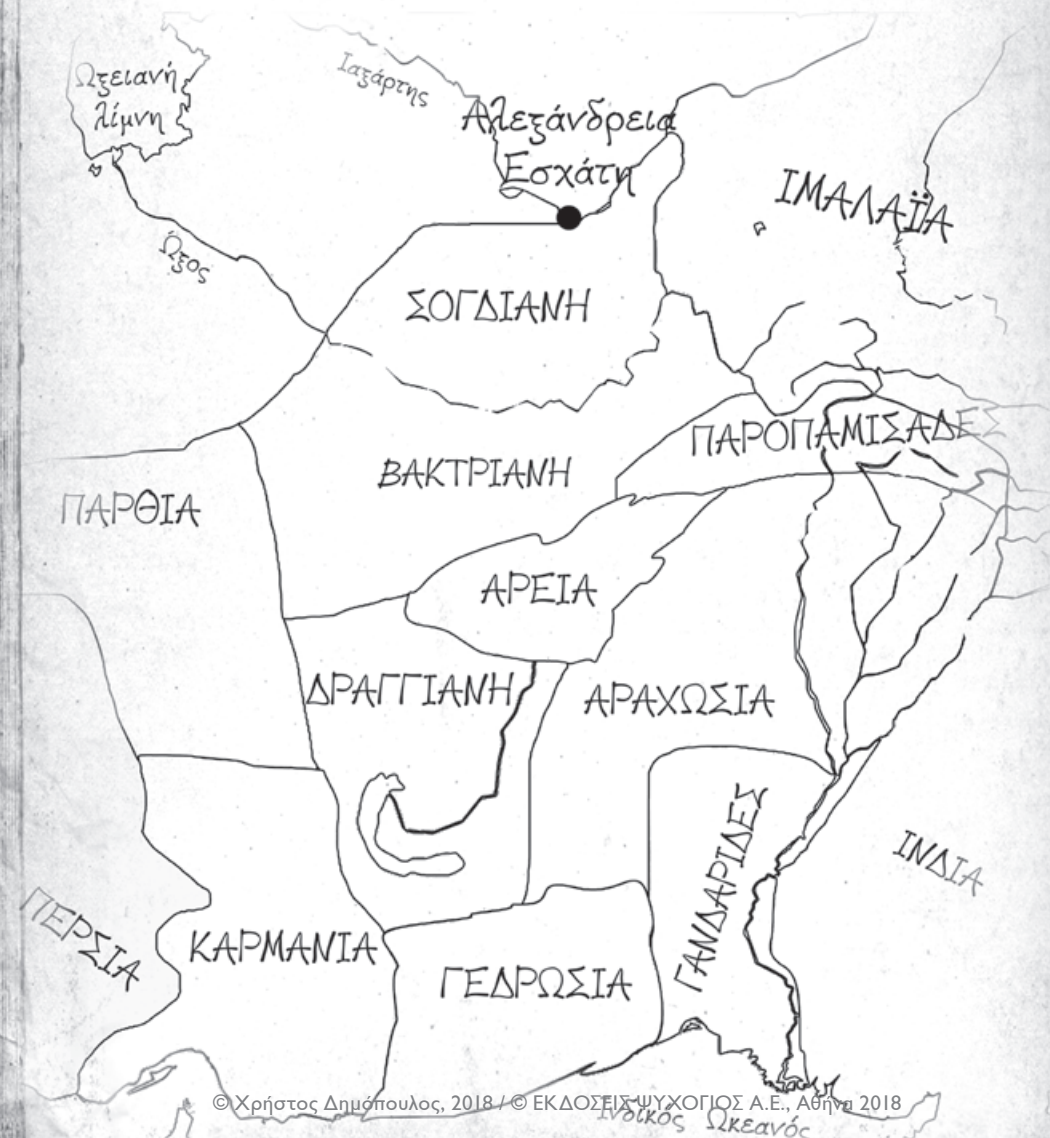
σπαθί του, μια πανέμορφη κοπίδα, στο δεξί του χέρι. Ο θώρακάς του, στολισμένος με το αυστηρό κεφάλι της Γοργόνας, έλαμπε στον ήλιο κι αν το μέτωπό του το αυλάκωναν στάλες ιδρώτα, αυτό δεν το 'βλεπαν οι άντρες που ήταν μαζεμένοι από κάτω.

Με το που είδαν τον βασιλιά, οι άντρες σώπασαν. Τα όπλα σίγησαν, λούφαξαν και τα ζωντανά σαν να 'ταν συνεννοημένα, και τη σιωπή που έπεσε σαν πέπλο πάνω στον στρατό τάραζαν μονάχα τα τζιτζίκια του μεσημεριού.

Ο βασιλιάς ατένισε τους άντρες του, χαμογέλασε ικανοποιημένος κι άρχισε να μιλάει.

«Σύντροφοι, συμπολεμιστές, γενναίοι μου άνδρες! Φτάσαμε ως εδώ, στην άκρη του κόσμου. Η πόλη των βαρβάρων που κυριεύσαμε χθες, η Κυρούπολη, η πόλη του Κύρου, δεν υπάρχει πια. Στη θέση της θα οικοδομήσουμε μιαν άλλη Αλεξάνδρεια, σαν και τις άλλες Αλεξάνδρειες που χτίσαμε όπου περάσαμε. Μια νέα πόλη που θα θυμίζει σ' όλο τον κόσμο πως από δω πέρασε ο Αλέξανδρος με τον στρατό του! Μια πόλη που θα λάμψει και θ' ανθήσει, και θα δίνει το φως της σ' όλο τον κόσμο. Κι αυτή, μια και βρίσκεται μακρύτερα από κάθε άλλη, θα τη φωνάζουν από δω και μπρος Αλεξάνδρεια η Εσχάτη!»

Και, για να δείξει σε όλους πως αυτή η γη ήταν πια δική του, πήρε την κοπίδα του και με μια κίνηση την κάρφωσε στο χώμα. Ο στρατός ξέσπασε σε ξέφρενες ζητωκραυγές!

Δευτέρα 25 Ιουλίου 2016
Ντανφέρμλιν, Σκοτία

Λέντισμιλ Κορτ 22, οίκος ευγηρίας «Οι Οξιές»

Μετά τα γεγονότα στο Μπρούμχολ και την καταδίκη του σε σαράντα οχτώ μήνες υποχρεωτικής κοινωνικής εργασίας, ο Ντάνκαν ΜακΝτούγκαλ, φορώντας το αγαπημένο του κilt, χτύπησε με βαριά καρδιά το κουδούνι του οίκου ευγηρίας.

Την πόρτα άνοιξε μια ψηλή, χαμογελαστή γυναίκα με κοντά ασημιά μαλλιά, έντονα βαμμένα μάτια και μακριά σκουλαρίκια.

«Ο κύριος ΜακΝτούγκαλ, υποθέτω. Σας περιμέναμε. Ονομάζομαι Ντόροθι Πέιν, είμαι η προϊσταμένη. Καλώς ορίσατε στις «Οξιές»!»

Ντάνκαν ΜακΝτούγκαλ

Οδήγησε τον νεοφερμένο στο σαλονάκι, του πρόσφερε τσάι με γάλα χωρίς να τον ρωτήσει και άρχισε να μιλάει.

«Αντιλαμβάνομαι πως η θέση σας είναι δυσάρεστη. Αλλά μην ανησυχείτε, θα συνηθίσετε. Εμείς φιλοξενούμε σαράντα ηλικιωμένους κι ο καθένας τους είναι ξεχωριστή περίπτωση. Για αρχή, θα σας αναθέσω κάποιον χωρίς ιδιαίτερες απαιτήσεις. Πρόκειται για τον σερ Μόρτιμερ Κράκινγκτον...»

Ο ΜακΝτούγκαλ παραλίγο να πνιγεί με τη γουλιά το τσάι που είχε στο στόμα του. Έβηξε δυνατά για να καθαρίσει τον λαιμό του και με γουρλωμένα, υγρά μάτια ρώτησε την προϊσταμένη: «Κρά-

κινγκτον είπατε; Τον γνωστό αρχαιολόγο; Βρίσκεται εδώ;»

«Φοβούμαι πως ναι. Εδώ και χρόνια. Έχει πατήσει τα ενενήντα έξι και είναι κατάκοιτος. Όσο για το μυαλό του, πότε τα έχει τετρακόσια και πότε κλείνεται στον κόσμο του. Εσείς θα τον αναλάβετε. Θα του δίνετε τα φάρμακά του, τις κρέμες του, θα τον ξυρίζετε, θ' αλλάζετε τις πάνες του φυσικά, κι αυτό είναι όλο. Παιχνιδάκι, δε νομίζετε; Ελάτε μαζί μου.»

Μτόροθι Πέιν

Ο ΜακΝτούγκαλ ακολούθησε την κυρία Πέιν ως το δωμάτιο 32. Η προϊσταμένη άνοιξε την πόρτα και μπήκαν μέσα.

«Πώς είμαστε σήμερα, σερ Μόρτιμερ;» ρώτησε εκείνη το βουναλάκι που βρισκόταν κάτω από τα σκεπάσματα.

Δυο σκελετωμένα χέρια ξεπρόβαλαν κι άρχισαν να κατεβάζουν σιγά σιγά την κουβέρτα, ώσπου ο σερ Μόρτιμερ φανέρωσε το κεφαλάκι του. Ήταν όλο κόκαλα και ρυτίδες. Τρεις τρίχες στο κρανίο, δυο πεταχτά αυτιά και δυο μεγάλα βαθουλώματα που έκρυβαν όμως δυο αετίσια, σπινθηροβόλα μάτια.

«Πεταλουδίτσες! Τριανταφυλλάκια και πεταλουδίτσες!» γρύλισε.

«Μην ανησυχείτε», είπε η κυρία Πέιν. «Σας είπα πως πολλές φορές είναι στον κόσμο του».

«Ποια είναι η χοντρή;» ρώτησε ο σερ Μόρτιμερ. «Καινούργια;»

«Τι εννοεί;» έκανε ο ΜακΝτούγκαλ.

«Δεν είναι χοντρή. Είναι ο καινούργιος σας νοσηλευτής. Μπορείτε να τον φωνάζετε Ντάνκαν».

«Και γιατί φοράει φούστα;»

«Γιατί είναι Σκοτσέζος! Κιλτ φοράει».

«Πεταλουδίτσες!» είπε ξανά ο σκελετός. «Τριανταφυλλάκια και πεταλουδίτσες!»

«Λοιπόν, σας αφήνω», είπε η προϊσταμένη. «Είμαι βέβαιη πως θα τα πάτε περίφημα». Και βγήκε από το δωμάτιο.

«Πεταλουδίτσες!» είπε πάλι ο σερ Μόρτιμερ.

Ο ΜακΝτούγκαλ κάθισε δίπλα στο κρεβάτι. «Σερ Μόρτιμερ, διορθώστε με αν κάνω λάθος, αλλά εσείς δεν ακολουθήσατε τα ίχνη του Μεγάλου Αλεξάνδρου στην Ασία;»

«Εγώ! Κι αν δεν ήταν αυτή η καταραμένη λεκάνη που την έκανα κομματάκια στο Ουζμπεκιστάν, τώ-

ρα όλος ο κόσμος θα μιλούσε για τη σπουδαία μου ανακάλυψη!»

«Τι ανακάλυψη;» ψέλλισε ο ΜακΝτούγκαλ.

«Το σπαθί, το σπαθί του Μεγαλέξανδρου! Ήμουν πολύ κοντά στο να το βρω... Τόσο κοντά...»

«Πόσο κοντά; Πού βρίσκεται, πείτε μου!»

Ο αρχαιολόγος κοίταξε τον νέο του νοσηλευτή στα μάτια. Κάτι πήγε να πει, αλλά το βλέμμα του στράφηκε ξαφνικά προς το παράθυρο. «Τριανταφυλλάκια!» είπε.

Ο ΜακΝτούγκαλ πήρε μια βαθιά εισπνοή. «Εμένα μου φαίνεται πως κάτι άλλο μυρίζω».

Ο σερ Μόρτιμερ τον κοίταξε με συμπάθεια. «Πάνες έχει στο επάνω συρτάρι, αριστερά», του είπε, δείχνοντας το κομοδίνο.

Παρασκευή 29 Ιουλίου 2016
Ασχαμπάντ, Τουρκμενιστάν

Πλατεία Ανεξαρτησίας, προεδρικό μέγαρο Ογουτζχάν

Οι Παρασκευές ήταν ο φόβος κι ο τρόμος όλων των υπουργών της κυβέρνησης. Παρασκευές κατέβαζε τις πιο τρελές ιδέες ο πρόεδρος και κανείς δεν ήξερε τι τον περίμενε. Πότε τους ανάγκαζε να σκαρφώσουν οχτώ χιλιόμετρα στον ψηλότερο λόφο της πόλης, πότε καλούσε έναν απ' αυτούς για σκάκι ή για φαγητό στο προεδρικό μέγαρο, όπου έπρεπε ή να χάσουν ή να φάνε μέχρι σκασμού χωρίς καμιά αντίρρηση, πότε σκαρφιζόταν κάποια άλλη δοκιμασία, αλλά όλοι ανεξαιρέτως οι υπουργοί ήταν περισσότερο από πρόθυμοι να κάνουν τα πάντα, μην τυχόν πέσουν σε δυσμένεια και χάσουν τη θέση τους. Άλλωστε, ποιος μπορούσε ν' αμφισβητήσει έναν πρόεδρο που είχε κερδίσει τις τελευταίες εκλογές με ποσοστό 97,14%;

Ο Μπούλι Μπουργκανπούλι ήταν πρόεδρος του

Πρόεδρος =
Αρκαντάγ =
Προστάτης

Τουρκμενιστάν και έπασχε κι αυτός από ακατάσχετη μεγαλομανία όπως ακριβώς κι ο προκάτοχός του. Ένα πανύψηλο άγαλμα που τον απεικόνιζε καβάλα σ' ένα χρυσό άλογο πάνω σ' έναν βράχο από λευκό μάρμαρο δέσποζε στο κέντρο της πόλης.

Εκείνο το μεσημέρι, όλοι οι υπουργοί κρέμονταν πάνω απ' τα τηλέφωνα. Γύρω στη μία, είκοσι πέντε από αυτούς αναστέναξαν ανακουφισμένοι. Ο πρόεδρος δεν τους θυμήθηκε, ευτυχώς. Μόνο ένα τηλέφωνο χτύπησε. Ήταν αυτό της υπουργού Πολιτισμού, Αντέλια Μέντοβα. Λίγο αργότερα, περνούσε έντρομη το κατώφλι του προεδρικού μεγάρου.

Ο πρόεδρος δε σηκώθηκε να τη χαιρετήσει, ούτε της είπε να καθίσει. Εκείνη στεκόταν προσοχή, με πόδια που έτρεμαν, πασχίζοντας να κρύψει τον τρόμο της. Ήταν γεματούλα με ρόδινα μάγουλα. Φορούσε πράσινη ζακέτα με παραδοσιακό κέντημα, σημαϊούλα στο πέτο κι ένα λαχουρένιο μαντίλι στο κεφάλι.

«Με ζητήσατε, Αρκαντάγ;» ρώτησε, προσφωνώ-

ντας τον πρόεδρο με τον τιμητικό του τίτλο, που σήμαινε «προστάτης».

Ο Μπουργκανμπούλι σήκωσε το κεφάλι του και χωρίς περιστροφές τη ρώτησε: «Πες μου, Αντέλια, τι σκέφτεσαι να κάνεις για τον τουρισμό;»

Η υπουργός κόμπιασε. Δεν ήξερε αν η ερώτηση ήταν παγίδα. «Ποιον τουρισμό, Αρκαντάγ;»

«Αυτό λέω κι εγώ! Ποιον τουρισμό!» ούρλιαξε ο Προστάτης. «Βλέπω τα στοιχεία κι έχω φριξίσει. Έχουμε περισσότερους τουρίστες μόνο από το Κιριμπάτι, τις Νήσους Μάρσαλ και το Τουβαλού! Είμαστε τέταρτοι από το τέλος στην παγκόσμια κατάταξη, στο νούμερο 195! Νούμερο γίναμε! Οχτώ χιλιάδες τουρίστες τον χρόνο! Μόνο! Δυόμισι φορές τόσους χωράει το Στάδιο του Ασχαμπάντ! Πάω στοίχημα πως αν βγω στους δρόμους, δε θα δω ούτε έναν! Λοιπόν;»

Αντέλια Μέντοβα
(Υπουργός Πολιτισμού)

Ο Ήπιος Θερμοκήπιος, η Αθηνά και ο Ορέστης, αυτή τη φορά με τον ΜακΝτούγκαλ σύμμαχο αντί για εχθρό, κάνουν ένα δύσκολο ταξίδι στα βάθη της Κεντρικής Ασίας για να ανακαλύψουν ένα αντικείμενο ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. Η αναζήτησή τους, με τα λίγα στοιχεία που τους έχει δώσει ο φημισμένος αρχαιολόγος σερ Μόρτιμερ Κράκινγκτον, τους οδηγεί στο Τουρκμενιστάν, στον επίσης αρχαιολόγο Ραχίμ Αμπντουλραχμάνοφ, ο οποίος τους στέλνει στην ιστορική πόλη Χίβα, στο Ουζμπεκιστάν, για να βρουν τον λαογράφο Ρουστάμ Σαρίποβιτς Χολικούλοφ. Και ενώ πλησιάζουν στη λύση του μυστηρίου, τα πράγματα περιπλέκονται. Ο καθηγητής με τα εγγόνια του βρίσκονται μόνοι και αβοήθητοι στην έρημο Κιζίλ-Κουμ, προτού φτάσουν τελικά στη Σαμαρκάνδη, όπου θα συναντήσουν την όμορφη νομάδα Γκιουλτσετσέκ...

Άραγε, μια σπάνια έκδοση ενός ιστορικού έργου που ανήκε στον παππού του Λόγιου Λεξιλόγιου μπορεί –έστω και την τελευταία στιγμή– να βοηθήσει τον Θερμοκήπιο και τα εγγονάκια του;

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-2665-5

9 786180 126655

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 22253